

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola XIII

Horská ústa ~ duben 1351

~Za horským údolím se pod oponou rozkládaly zářivé kopce Auvergne

hvězd a západní vítr byl teplý, vál silný a stálý. Jako bezcílní duchové se vířící prachoví ďáblové stoupali a řítily nad nerovným terénem. Východní horizont se mihotal, blesky v postupující bouři jasněji zářily. Obloha duněla, vzdálené hromy se mísily s nekonečným duněním kotlů. Bouřková fronta byla mohutná; byla to elektrizovaná příkrývka, objímající křivku Země a pohlcující oblohu. Běžící bouře byla rotující supercela, rozdrčená do dokonalosti pod vzácnými klimatickými tlaky; proto - hustě tvarovaná nebeská přišera.

Vítr se obrátil, vál silně, chladně a od východu. Po obloze se rozprostřely zářivé rozvětvené záře, obrovské modré žíly vznešeného krále bouří. Vzrušené mraky zářily v zlověstně zelená, jak se fronta řítila vpřed s ostrými větry, oslepujícími křivými sloupy a ohlušujícími explozemi. Náhle se nebesa doširoka roztrhla a vypustila proudy deště jako zametací stěny ze skla. Proudny vody zuřily po svazích a zaplavovaly mnoho

údolími s zuřivostí, jakou snad mohl znát jen Noe. Ledové kameny se snášely jako pršal a tříštily se o balvany, zatímco údolní jezírka se vířila pod neustálou sprškou padajících krup.

Na nejnižším okraji kamenného údolí, na vrcholu skalnatého hřebene a na pozadí oslnivého záblesku blesku se tyčila silueta obrovského rytíře, vysokého celých čtyřicet pět dlaní. Obr, oděný v brnění černém jako smůla, Tápal dlouhý meč, který se od špičky k rukojeti natahoval delší, než by člověk stál vysoko. A v rozsáhlém úderu, který jako by rozsekával mraky, Obr vrazil svou čepel k nebi a zařval hlubokým a cizím synchronizovaným hlasem, jako by mnoho obřích mužů mluvilo najednou: „Mors ad vitam – Eljo! Pojď ven!“ Ve fialovém záblesku narazil Blesk do meče a silueta explodovala v nicotu. Chaos bouře však pokračoval: vítr sílil a padaly kroupy, zatímco déšť šlehal sem a tam.

Tam, kde kdysi stála silueta, se z nebes snesl klikatý a kroutivý cyklón, zvětšil se do ebenově černé noční můry a putoval na sever po zadní stěně bouřky. Vířící šero se celkově tyčilo tři míle do výšky a dominovalo nejméně čtvrt míle země. Sloup, zdánlivě jako Boží prst, vykresloval po zemi vyleštěnou linii a z této obludy, jako tlusté hmyzí tykadla zkoumající zem, proudily, šlehalo a chrly blesky.

Celý ten pomalý sloup se zvedal a kroutil, vlekl se vpřed jako klikatý stařec na holi z hole.

Déšť se obrátil do strany. Vichřice hučela, když se vířící Obr pomalu blížil k Horským ústím. Kameny se kymácely z hřebene. Sloup se těžkopádně převalil přes vrchol kopce a zabořil své husté úpatí do údolí, zcela střemhlav se řítit k horským lůnům, které hluboko uvnitř ukryvalo ležící sochu potřísněnou guanem, jež svírala na hrudi obnošenou brašnu z kozí kůže – kamenné pozůstatky Groteskního – zkamenělého Elja – od té doby, co ho odsoudilo sluneční světlo. V výrazu měl ústa pootevřená v mrazivém výkřiku a mrtvé oči upřené na strop jeskyně pokrytý vířícím obráceným mořem třesoucích se netopýrů. Kolem něj jeho potrhaný, zašpiněný plášť vlál a třepotal se v podzemním větru jako nějaký útočící válečný prapor.

Od své smrti ležel Eljo uvězněn na možná poněkud zvláštním místě, které lze nejlépe charakterizovat jako oblast „Prázdnoty“. Prázdnota byla věčně prázdným limbem pro nelidské tvory – pro ty živé bytosti, které si nehodily božského zážitku. Tam odcházeli netopýři, ptáci a včely, když zemřeli. Prázdnota byla zaprášená půda Stvoření, zaplněná vzpomínkami těch méně šťastných ze Života. Byla to pravděpodobně nejvyšší

dutina Věčnosti, zasluhující ulovenou mouchu, rybu chycenou v síti nebo poražené jehně. Království Prázdnoty bylo v podstatě havraním posmrtným životem pro tvory zdánlivě odsouzené k věčné nicotě pro nedostatek duše. Bylo to jediné Království, které Eljo od té doby zdědili.

Přesto se tornádo s větry nezměrné rychlosti a smrtící zuřivosti udeřilo do svahu a Horská ústa zaječela, důkladně napadena drsnou stěnou vířícího písku, kamení a částí stromů. Trosky explodovaly do jejího obličej, obrusovaly její rysy - vyhladily je. Vysoko na obloze se v vířících mracích vznítily miliony nabitých oblastí, které se spojovaly a shromažďovaly a plodily tisíce zářících a sestupných větví a zároveň se sbíhaly jako několik silných sousedících blesků. I ty se spojily a vytvořily jediný kolosální sloup, který si představitelně připravil nebesa o veškerou sílu.

BUM! Jako rozzuřené Boží kopí se zářivý proud vřítel do země a rozsekal hřeben Horských úst, odpalujíc jeho vrchol s intenzitou, která pronikla horou a narušila její hlubší části. Uvnitř jeskyně se uvolnily části stropu. Z rozpadajícího se stropu padal oceán netopýrů a na Eljovu sochu přšelo kamení a prach, pohřbily jí nohy a zakryly koženou brašnu, která mu ležela přehozená přes hrud. Vnitřní jeskyně, rozbouřená řvoucím větrem, se rozpustila ve vroucí změť, když venku obludný vír vytáhl téměř třetinu netopýrů z jejich jeskynního útočiště a spolkl je, rozdrtil je do Království Prázdnoty.

Vítr se těžkopádně vzdálil od Horských úst, jen aby pak svou tlustou nohou vyrázil z údolí a stoupal do černých nebes, odkud přišel. Nakonec vítr odešl a ubývající deště se zmírnily na pouhé mrholení na vzdušných tůních. A když chaos skončil, přeživší netopýři se vrátili ke stropu a jeskyně se zhroutila bez hnutí jako Smrt, až na občasné ozvěny cvakání a chraptání tvrdohlavých stropních kamenů, které se vzdaly svých vysokých pozic ve prospěch dna jeskyně, na kterém ležela socha křičícího Groteskního.

Přesto v tom hrobovém tichu, z rohu otlučené kožené brašny, která obsahovala několik předmětů, včetně rozbitých kousků kdysi uzavřené lahve, vytékala hnědá tekutina a stékala tenkou čarou po zbytcích potrhaného roucha. Posvěcená krev života prosakovala skrz nitě a zvlhčovala žulová žebra sochy. V předchozích okamžicích praskavé ozvěny roztříštily temnou tichost - zvuky podobné praskání oblázky v rozpáleném uhlí. A tam, kde se rozlila krev, praskliny roztříštily hladký tvar sochy tak, že se paprskovitě rozlévaly ven.

Po žulovém povrchu se valily ještě další tenké praskliny, které se spojovaly a shromažďovaly jako nepatrné proudy černých blesků a obklopovaly každý jeho konec. Praskání však ustalo; vrátil se klid a zanechal kamennou tvář Eljoa ležícího jako kamenná skládačka. z možná nespočetného množství nepravidelně spojených dílků.

BUM! Socha explodovala ve spršce žulových střepů, které rozházely jeskyni. Brašna odletěla – svižně odnesena – a uprostřed rozplývající se prašné mlhy se na hromadě drsných trosek vynořilo nahé tělo.

„Otče,“ zasténal Eljo slabým a chraplavým hlasem, který sípal jako hlas unaveného muže, dávno přemoženého dehydratací. Převrátil se a zvracel hrudky vlhkého písku. Pro něj, snad oblak bodavých vos, bledl v kontrastu s přítomnou a navenek všeobjímající agónií a, přemožen horečnatým třesem, se svíral do masité koule. Jeho lapání po dechu a sténání se ozývalo – výkřiky bolesti – umírající v opačném směru.

V otupělosti hojení – v tom zdánlivě nekonečném vlekání času – se zatracený řev v jeho uších poddal jemnějšímu, sladšímu zvuku: uklidňující rezonanci vytrvalého deště. Tak, s bolestmi vzkříšení, které ustupovaly do pouhého tupého pálení, a s jeho smysly Eljo se částečně vrátil zpět a nešikovně se prodral po podlaze zaneřádné troskami, vymetal si úzkou cestu vpřed a zároveň se namáhavě vlekl vpřed, stále blíž a blíž k ústí jeskyně – k neukojitelnému vábení sladké vody na popraskaných a vyprahlých rtech.

Bez jeskyně, vzdorovitě stojící uprostřed zmítané a potlučené krajiny, Horská ústa přežila bouři, jen s odlomenou korunou. Její zjizvená a rozervaná stěna shlížela na stejné kamenné údolí, které nyní leželo pohlceno valící se divokou vodou řvoucí a zuřivé řeky. Z hlubin jejích útesů se vynořila nahá postava.

s otevřenou tlamou. Se svalnatou postavou dospělého muže – definovanou hmotou obalující poměrně velkou postavu – se plazilo ven, vklouzlo do louže a nehybně leželo. Ve své nezmenšené podobě se tělo možná nejvíce podobalo okřídlené verzi bývalého mnicha Ivana.

Lazar žil.

~*~

A tak se stalo, že v následujících dnech od svého vzkříšení se Lazar uzdravil, jeho mysl se vyjasnila, jeho síla se vrátila a mohl se věnovat obyčejnějším dřinám.

existence. Lazar se přizpůsobil své nahotě a nyní větším rozměrům a podařilo se mu sešít bederní roušku ze zbytků oblečení, které leželo zahrabané v jeho pytlí se zásobami, protože bylo chráněno před živly.

Možná měl Lazar štěstí, že brzy zjistil, že létání pro něj není o nic obtížnější než dříve, všechno bylo relativní – jeho větší postava byla vyvážena větším rozpětím křídel. Nevyhnutelně hnán hladem se v noci odvážil vycházet z jeskyně a vracel se s čerstvým úlovkem ryb z vodní tůně ležící mezi zadním svahem Horských úst a přilehlým kopcem.

Znovu uvnitř jeskyně, kruh skal, který už několik sezón nezažil oheň, nyní obklopoval pravidelné praskající plameny, které vyzdvihovaly dým z pečených ryb a vrhaly dlouhé tančící stíny pod strop stovek korálových černých očí. Na první pohled, kromě Lazarovy větší postavy a shovívavějšího jarního klimatu, by se současné dění v Mountain Mouth mohlo jevit, jako by se od doby před Lazarovým smrtícím setkáním se sluncem nikdy nezměnilo .

Dny se slévaly v týdny, zatímco netopyři vykonávali svou rutinu, za soumraku se rojili z jeskyně, jen aby se před úsvitem vrátili na hnízdo s plnými břichy. A Lazarus odešel a vrátil se s netopyři, přesto se sám vznášel nad zářivými nočními krajinami a neustále hlídal první paprsky zrány, aby ho nezastihly příliš daleko od Horských úst.

Během té doby se jeho strava rozrostla, stejně jako jeho dovednosti v lovu vzdušných dutin. Krtky, zajíce a občas i lišku si odnesl zpět do Mountain Mouth. Také z mnoha knih, které se od té doby naučil nazpaměť – svazku skriptoria , který si jeho otec mnich trval na tom, aby se mu pevně zakořenil v paměti – sklízel ze svých kořistí spoustu: uzené a sušené maso, vydělané kůže, z nichž si sešival kalhoty, kožené boty a vestu s otevřenými zády, a dokonce i hrubé nástroje vyřezané z nabroušené kosti.

Při používání těchto mnoha technik, metod, které si Ivan dlouho mentálně a snadno zpřístupňoval, Lazar pochopil skutečný rozsah otcova nehynoucí lásky. Opotřebovaný dřevěný modlitební kříž, který mu zdobil krk a tak často ho líbal, mu možná sloužil spíše jako nástroj k uctění paměti na otce, než k posílení jeho víry. A možná visel jako poslední hmatatelné vlákno, které spojovalo strukturu jeho dřívějšího předvídatelného světa se světem divokého a navenek bezmezného.

Květen 1351

Noc byla mladá. Soumrak padl pouhou hodinu od chvíle, kdy se Lazar opřel o skalní stěnu těsně před vchodem do jeskyně, funěl a potil se a díval se vedle sebe na vzrostlého kance, kterého si přinesl ze svého posledního lovu. Úlovek byl jeho dosud největší a nejrychlejší a z dobrého důvodu. Políbil svůj kříž a odtáhl mrtvolu do jeskyně, kolem rozházených kostí prasete, které už dávno...

zabit. Také se vracející z lovu, proud kvílících netopýrů se vrhl do Horských úst, Lazarem zapálení a vletěli hluboko do jeskyně. Lazar se otočil a s suchým úsměvem na ně zakřičel: „Ale ten můj je větší!“ Zvedl kance na rameno a klopýtal za nimi, sténal, ale usmíval se, udržoval rovnováhu a mával křídly sem a tam.

Zanedlouho dlouhý plamen ohně vrhal na jeskyni měnící se stíny a osvětloval štětinaté pozůstatky kance. Ležel opřený o skalní stěnu s vyřiznutou zadní čtvrtí a očištěnou stehenní kostí a pruhy kůže ležícími v určité vzdálenosti od hlavy.

Blíž ke středu jeskyně seděl na balvanu Lazarus, u nohou měl kouřící vepřový steak. Maso syčelo na horkém plochem kameni, který sloužil jako hladká varná plocha, a jeskyní se linula vůně smaženého vepřového masa.

„Nepůjdeš se mnou. Nejsi podmínkou pro cestu. Ale doufám, že si na mě stejně vzpomeneš,“ zvolal Lazarus s úsměvem, zatímco opékal několik kusů masa na klacku, který držel zavěšený nad praskajícími plameny. „Slib, který musím dodržet, a dodržíím ho, dodržíím. Opravdu odjízďím – zítra. Uvidíš,“ pohlédl na strop jeskyně a informoval netopýry – stovky koráلكových černých očí, které na něj shlížely. Volnou rukou Lazarus zvedl vedle sebe ořezaný kostěný nůž, zapíchl do vepřového steaku a otočil ho, aby znovu zasyčel. Pak vytáhl z ohně vepřový steak a z hromady malých, měkkých, vyčiněných kůží si tři kusy položil k nohám.

„Musí být dostatečně uvařené a vysušené,“ zamumlal, odděloval uvařené kusy vepřového masa a pokládal je na kůže. Lazarus pokračoval v rozhovoru s netopýry; „Odjízďím daleko!“ Zabalil uzené vepřové maso do kůže a sádla a svázal uzly, „Přes velké moře – do italské země. Přivedu mnicha Salvitina a

Vrať se s ním do opatství, aby zavřel Vrátný. A až ho zavře, požádám opata Voniga, aby se stal mnichem, protože jsem už dospělý. A on mě může jmenovat mnichem katakomb, protože o nich vím všechno – stejně jako můj otec.“

Lazar vstal se zabaleným masem a přešel ke své kozí kůži převázané koženým řemínkem.

brašnu, schovanou mezi dvěma plnými měchy vody. Do ní nahromadil horké obaly – další zásoby, které si mohl vzít s sebou na cestu. „A Migual „a Thateus mi může pomoci s pochodněmi. A bratra Clodia nepustím do katakomb – nikdy.“ Zasmál se, zavřel brašnu a vrátil se k ohni.

Jakmile se vrátil na své místo, bodl hrubým kostěným nožem a s úsměvem sloupl vepřový steak z kamene. „To je hostina hodná hladového mnicha Lazara.“ Pomalu otočil lákavé maso ve světle ohně a když si všiml dokonalosti opečeného masa, vyfoukl páru.

Ale ze stropu spadla velká koule guana, rozstříkla se na steak a spláchla ho jeho úsměv zmizel. Kolem něj se rozprsklo několik dalších. Nad hlavou mu poletovali netopýři. „Ne,“ zasténal . Stál a prosil strop: „Proč?“ Pak se vzduch náhle ochladil – natolik , že viděl, jak se mu dech mlží; a nechutně sladká vůně vše přehlušila. vůně pečeného masa. V záři ohně se třpytily korálové oči milionu netopýřů, všichni na něj upřeně zírali. Praskání a syčení hořícího dřeva dopadalo v houstnoucím vzduchu nepřírozeně plochým dojmem; a plameny ohně se zdály smršťovat a rolovat dovnitř jako okvětní lístky květiny, které spěšně rozkvétají obráceně.

„Znovuzrodili jsme se?“ Za ním se téměř nepostřehnutelně ozval nepřírozený, harmonizovaný a překrývající se hlas – tázavý hlas mnoha žen najednou v dokonale synchronním tónu . Musel dále zvažovat, zda ho slyší ušima, nebo v duchu.

Lazarus se otočil; jeho dech ho zanechal jako rozervanou duši, když Lucifael stál s nataženými pažemi od něj, zcela nahý a s lehkým úsměvem odhaloval mezi karmínovými rty silné špičky psích tesáků. Pod jejími divokými vlasy se skrývaly zcela černé oči, které odrážely obrácený obraz jeskynního ohně s vzhůru nohama tančícími plameny v modravých odstínech. Navíc s ebenovými nehty a šarlatovými dvorci očí na slonovinové kůži a s obrovskými křídly z vrstev masa a kostí rozprostírajícími se nad ní a za ní by se Lucifael mohla svou přítomností snad zesměšňovat Čistoty.

Lucifael plácla Lazara přes jeskyni, luskla křídly a rozběhla se za ním. Lazar se s námahou postavil na nohy a zacouval. Oponoval jí s roztaženými křídly, syčel, ale zároveň couval. Zastavila se, zkřížila ruce na prsou, zvedla k němu prsa a naklonila hlavu jako zvědavý pes; prohlížela si ho se spokojeným úsměvem.

Tiše promluvila: „Vyrostl jsi dobře. Nakonec jsem si na tebe ale vzpomněla jen jako na kámen.“

„socha – hloupý chlapec z Eljo, kterého zabilo slunce, když táhl mrtvé prase. Stejně jako tohle.“ Ukázala na kostnatou mrtvolu na druhé straně jeskyně.

„Přesto tu stojíš, zase naživu – a s tou zřetelnou Září, nijak zvlášť.“

„Nenarodila ses s ním. Jak jsi ho získala? Je čerstvě odlitý. Neměla jsi ho, když jsme spolu mluvily naposledy.“ Zúžila oči do pouhých černých štěrbin. „Teď si musím položit otázku: Je pro něj osud takovou záhadou? Nebo je toto neobvyklé vzkříšení jakýmsi božským znamením?“ Prohlédla si trosky na podlaze jeskyně a našla žulové střeby, které kdysi sloužily k uvěznění Lazara v kameni. „Hmm,“ zamumlala.

„Nemodlil jsem se ani jsem tě nevolal,“ vyprskl Lazar, ustoupil a sbalil křídla.

„Přesto jsi to svým způsobem udělal – v okamžiku, kdy ses vzepřel smrti. Lazare, nic neunikne mé pozornosti, obzvlášť něco tak závažného, jako je vzkříšení.“ Zahlédla malý dřevěný křížek visící na Lazarově náhrdelníku a zmačkala obličej. „Proč si dáváš tu bezplodnou a bezkořenovou větvičku kolem krku?“

Lazar sevřel kříž mezi prsty. „Je to modlitební kříž – obraz mé víry – byl to kříž mého otce.“

Naklonila hlavu, jako by zvažovala jeho tvrzení, ale pak se rozesmála zlomyslně.

„Bohobojný Eljo ozdobený rytinou kněze?“ zasmála se. „To si jen představte, ze všech zvráceností světa.“

„Proč jsi přišla?“ zeptal se jí Lazar.

Hodila ruce za záda a přiblížila se k němu, ledabyly odkopávají malé kamínky. s černými nehty na nohou. Lazar stál pevně. „Ne proto, že bys mě mohl jen tak přivolat nebo omluvit. A to, že jsi mě předtím neviděl, neznamená, že jsem nebyl vždycky přítomen; byl jsem v tom vepří.“

„Ve vepří?“

„Když ses díval do očí prasete, já jsem se dívala zpátky na tebe.“ Zastavila se před ním a pokračovala: „Vidíš, drahý, než jsi zemřel, poslala jsem ti prase, protože jsem si chtěla kamenem potvrdit, že i tak prostá podmínka, jako je hlad, tě může dohnat k kompromisu ve tvých hodnotách. Ano, podrobila jsem tě zkoušce – a ona tě porazila. Vpravdě, stalo se, že zabití prasete mělo cenu i tvého vlastního života. Představ si to.“ Lucifael se široce usmál a hrdě vycenil tesáky. „Vzpomínáš si na své učení, Lazare – Nezabiješ? Přesto jsi zabíjel – slevil jsi ze svých hodnot – a pro co jiného než s plným břichem?“ Ukázala na jeho poslední kořist ležící vedle zdi jeskyně; „A teď zabíjíš další.“ Zvedla obočí. „Možná si svých hodnot vážíš jen tehdy, když ti slouží, že?“

„Prase bylo jen zvíře. Bůh nezamýšlel, aby se jeho příkázání vztahovala na zvířata země – pouze na lidi,“ informoval ji Lazar.

„Ach,“ odpověděla, jako by se od něj něco učila. „Kdybych tě teď zabila, zlomil bych takovou...“

pravidlo?"

„Nezabiješ – ano, zabiješ.“

„Rozumím,“ přikývla se zdviženým obočím a sevřenými rty, „a řekni mi, Eljo, co si pamatuješ po smrti? Pamatuješ si, že jsi viděl nebe nebo peklo – vůbec něco?“

Lazar odvrátil pohled a přiznal: „Já – já si nepamatuji.“

Ušklíbala se. „Pak tohle mohlo odhalit jen prostou pravdu. I když to můžeš pochopit bolestně, pravdou je, že nejsi člověk, Lazare. Na rozdíl od svého otce jsi Eljo – pouhé zvíře země jako prase, které jsi zabil. Jako takový nemáš duši – žádný posmrtný život. A teď mi odpověz: K čemu je ti tvá víra, když z ní nakonec nic nesklidíš?“

Pokrčil rameny. „Nebudu zpochybňovat svou víru, můj Pane, ani Jeho božskou vůli.“

„No, samozřejmě že to neuděláš,“ odsekla. „Protože tyto představy hnijí v samém jádru...“ tvé existence, která ti pateticky slouží jako základ pro všechno ostatní, co ses od té doby naučil. A nemůžeme od tebe očekávat, že se budeš zabývat novými, ale hořkými koncepty, které bys mohl zarputile popírat, i kdyby byly rozumně prezentovány, že ne?“

Otočila se a přecházela po jeskyni, studovala podlahu a stále kázala: „Protože pokud byste to udělali, pak byste možná byli nuceni přehodnotit tento svůj základ. A to by mohlo vést k následnému přehodnocení zbytku vašeho světského vnímání, aby se více sladilo s možná drsnými světskými pravdami. A my nemůžeme snášet tu bolest, že ne?“

Kopla do oblázku a kradmo na něj letmo zahlédla. „Příliš bolestivé – přehodnotit své základy; příliš znepokojivé – zatřást těmi zdánlivě pevnými dlaždicemi jen proto, aby se objevily jejich mnohé zásadní nedostatky – jen proto, aby se zjistilo, že vlastní dům byl postaven na pohyblivém písku.“ Pak se otočila a přistoupila k němu s planoucíma očima. Lazarus ustoupil. „Přesto jsem se ti neukázal s úmyslem probrat s tebou věci, o kterých se odmítáš znát, můj drahý Eljo.“

Pak se zastavila, naklonila se k němu tváří a zašeptala: „Jsem tu, abych zjistila, co víš. Jsi jediný z mých Eljo dětí, které se kdy znovu narodilo – jediný, kdo kolem sebe nesl Záři Trůnu. Přesto ses v kameni nedokázal ani vzkřísit, ani si Záři seslat na hlavu. Navíc je nepravděpodobné, že by se něco takového stalo pouhou náhodou. Teď chci, abys mi řekl, kdo tě přivedl zpět.“ Lucifael ho pobídl k myšlenkám: „Vzpomeň si na všechno pro svou drahou matku Lazara. Kdo tě vychoval? Byl to svatý muž, nebo mystik magie?“ Naklonila hlavu a zkoumala jeho tvář, hluboce hledaje stopy skryté pod oceány jeho modrých očí.

Lazarus se odvrátil. „Vzpomínám si jen na bezesný spánek – těžkou tmou.“ V hlavě mu projela ostrá bolest. Trhl sebou, chytil se za boky hlavy a ustoupil ještě dál, zatímco Lucifael mu svým zvědavým pohledem propálila lebku a čistě se mu vryla do vzpomínek.

„Ukaž mi svou vnitřní sílu,“ zamumlal Lucifael a elegantně se ho hnal za ním. „Kdo tě vzkřísil, Eljo?“ Hlava mu bušila, jak se mu zabořovala hlouběji do mysli.

Přesto stěna jeskyně blokovala veškerý další ústup. Pokračovala v mučivém mentálním vytahování, jeho mysl řvala zrychlujícím se zábleskem každého vzpomínaného pocitu – jako by jeho životní paměť byla jen knihou stránek, důkladně, ale spěšně přelístovanou. Zkoumala ho: „Kdo tě znovu stvořil? Kdo na tebe seslal Záři?“ Možná další anděl? Sám trůn? Odpověz mi!“

„Nevzpomínám si!“ zalapal po dechu Lazarus. „Nevzpomínám si!“ Bolest ustala, jeho zrak se vyjasnil a před ním se Lucifael zaostřil, nyní se spokojeně usmíval. „Ach! Skrýváš mnoho tajemství. Ano, teď ti věřím,“ odpověděla a okamžitě odstoupila, možná mu dala jen chvíli na to, aby se vzpamatoval. „Neboj se; už ti nebudu způsobovat žádnou další bolest, drahý. Bylo to tak nejlepší – že chápu tvé myšlenky. A teď, když to vím, můžeme začít znovu – jako matka a syn.“

„A teď, když zízíš po poznání a máš uši k jeho naslouchání, mohu ti odhalit tajemství všeho, co jsi kdy chtěl vědět – a ještě víc. Představ si jeho dokonalou krásu: Vševedoucí porozumění.“ Ohlédla se přes rameno, za svá křídla, a odhalila zlobivý zářivý úsměv. „Líbilo by se ti to, synu můj – konečně ukojit tu svou palčivou zvědavost?“

Možná se Lazarovi zdála její kombinace pohanského pohledu a nahé dokonalosti odporná – celistvost její přítomnosti v něm probouzela jakousi odpornou hořkosladkou bezchybnost – probouzela jen hřích. Zrudlý a naprosto v rozpacích se odvrátil. „Ne od tebe. Jsi vším zlým.“

„A nejsou snad rytiny zlé, jako ta ikona, co ti visí na krku?“ zeptala se ho nevinně, zatímco narážela na jedno z Božích přikázání.

Lazar svíral svůj modlitební kříž. „Je to kříž, který symbolizuje Ježíše, Syna Božího, který na něm položil svůj život za naše hříchy. Není to rytina.“

„A teď vážně, Lazare.“ Zavrtěla hlavou, navenek zklamaná z něj. „Usuzuješ, že tento Ježíš byl jediný člověk, který kdy zemřel na kříži, nebo že tento způsob popravky před jeho životem neexistoval? Řekni mi, kdyby ho místo toho upálili zaživa, nosil bys hořící kůl? Nebo kdyby ho oběsili, pověsil bys si kolem krku zauzlený provaz?“ Zvedla obočí. „A jak by ses mohl ozdobit obrazem...“

„vaši víru, kdyby ho místo toho utopili?“

Odkopla prach z podlahy jeskyně. „Ne, drahoušku, tvá ikona je jen rytina malebného popravicího nástroje člověka. Od té doby jsem nasbírala mnoho zlých duší od mužů, kteří na nich zemřeli.“

„Přesto nikdy Ježíš. A Bůh ti dovoluje sbírat pouze duše bezbožných, protože sám jsi bezbožný.“

Podívala se na něj svrchu. „Dovolíš?“ Zúžila zrak a varovala ho. „Mám dojem, že ti v žilách koluje dost mé krve na to, abys věděl, že bys neměl vzbuzovat můj hněv, Lazare.“

„Přesto říkám jen pravdu.“

„Ach ano – vírou zničená bestie, která tvrdí, že mluví jen pravdu,“ posmívala se mu, když Přecházela se po zemi se zkříženýma rukama, ponořená do myšlenek. „Tak mi odpověz, Lazare; kdybych ochránila tvého Ježíše a ušetřila mu život tím, že bych zabila jeho soudce dřívě, než by ho stihli odsoudit, představovalo by mé konání zlý čin?“

Lazar se odvolával na Boží přikázání: „Nezabiješ. Zabíjet i svévolníka je zlo.“

„Hmm. A kdybych zlo úplně smyl z tváře světa tím, že bych na něm zabil všechny lidi, bylo by to moje konání zlým činem – je zbavení se zla samo o sobě zlem?“

„Byl by to zlý čin – a zlo by stále existovalo. Je to od tebe; zlo existuje! A svět...“ není tvé; je to Boží stvoření. On by ti nikdy nedovolil ho zabít, neboť je milosrdný a spravedlivý Bůh.“

Lucifael vyskočila na roztažených křídlech a upřela se mu přímo do tváře. „Nikdy nedovol, aby...“

„Mně?“ Vedla Lazara hlouběji do jeskyně a křičela na něj: „Muž je můj!“

„Svět patří mně!“ Lazar se hluboko zabořil do zdi jeskyně. „A teď zkrát jazyk, Eljo!“ V okamžiku, který se zdál věčný, se Lazarovi jejich oči setkaly: černé na modré.

Nakonec poslušným hlasem odpověděl: „Pak vám už nemohu odpovědět, protože váš hněv mi nedovoluje mluvit otevřeně.“ Lucifael si odfrkla a vyrazila doprostřed jeskyně. Lazarus se zhroutil ke zdi. „Dobrá tedy,“ odpověděla a otočila se zpět k mu: „Jako můj Eljo ti dám prostor říct, co si myslíš. Ale než ten svůj jazyk osvobodíš, zvaž své místo u mě.“

„Pak řeknu, co si myslím,“ pokračoval Lazarus.

Přecházela se po jeskyni a upírala na něj zrak. „Takže země není moje, jak si myslíš? A tvůj Bůh mi to nedovolí – jak tvrdíš?“ Zastavila se, podívala se mu čelem a

Zkřížila ruce na prsou, hrdě podpíraje široké rudé oči na hrudi. Usmála se: „Přesto, zatímco jsi byl mrtvý, Lazare, já jsem zabila půlku světa. Shodou okolností stáli dva muži a orali pole; jednoho z nich jsem zabila. Dvě ženy se klaněly a mlely obilí; jednu z nich jsem zabila. Dvě děti si hrály a hrabaly v hlíně; jedno z nich jsem zabila. A teď se tě ptám: Kde byl tehdy tvůj milosrdný Bůh? Kde, když nestojí před tebou teď jako pravý vládce tohoto světa?“

„Mluvíš-li pravdu, Bůh tě za takové zlo povolá k zodpovědnosti.“

„Já – na účet?“ Lucifael se k němu přiblížil a odsekl: „A kdo bude potrestán...“

za mnohem větší zlo – za seslání velké potopy na zemi a zabití téměř všech zvířat na tváři – za rozdrčení každého stromu a keře oceány hlubokými jako visící mraky – za vlití bezedných moří do hrdla každého dítěte na zemi, narozeného i nenarozeného? Ach, vskutku! Vzpomínám si na ten den, kdy svět křičel jako jeden celek a s takovou kolektivní vášní, že donutil nebesa ztichnout a nabídnout děsivé ucho.“

„A hle, když tolik stromů umíralo najednou, slyšel jsem i jejich společné kvílení, pohromadě jako jediný dusivý hukot, celé lesy vyly, koruny stromů praskaly pod nimi. “ zuřící slaná moře. A také jsem v onen brakický bezhlubný den vnímal i dušení všech jejich semen, nasáklých slaným nálevem tak, že se hlas jejich plodů spojil s jediným světským křikem; jen on sám byl dostatečně hlasitý, aby přehlušil i sbory křičících andělů. A teď, Lazare, kdo bude volán k odpovědnosti za takové absolutní zlo, ne-li tvůj milosrdný Bůh?“

„Člověk se odvrátil od Boha. Ve svém srdci Bůh nechtěl zaplavit zemi. Člověk si sám přivolal Velkou potopu,“ kázal Lazar. „Přesto po ní člověk slíbil, že se vrátí k Božím cestám, a Bůh právem slíbil, že už žádné další potopy nebudou.“

Lucifael si stoupl vedle něj a dlouhými černými nehty odstraňoval uvolněné kameny z... stěny jeskyně, když zašeptala: „A slibují spravedliví někdy, že už nikdy neopakují své spravedlivé skutky?“ Postavila se k němu s plachým úsměvem. „Řekni mi, aby seslání této potopy nebylo nespravedlivým činem, proč ten slib? Je tvůj Bůh tak skutečně spravedlivý a starostlivý, jak si přeješ? V celém tvém životě, ve všech těch nespočetných modlitbách, kdy ti tvůj Bůh byl jen jednou odpověď, Lazare? A proč ti tvůj Bůh nikdy neukázal svou tvář, jako já teď?“

Lazar si napjal uši a s odpovědí se od ní odtáhl. „Moje víra ve Všemohoucího Pána a Boha je neochvějná a nebudu zpochybňovat jeho cesty. Mluvíš zle.“

jen proto, že to je vše, co víš – to je vše, co dokážeš. Přesto mě tvůj zlý jazyk neodvede od mého Boha ani od pravdy.“

„Pokoušet?“ Vykročila doprostřed jeskyně a zavolala zpět. Její hlas se ozýval hlubšími chodbami jeskyně. „Lazare, přál by si někdo, kdo má znalosti i zrak, aby se na její skutky vrhlo světlo a všichni je viděli?“

„Mám za to, že ne.“

„A Lazare, copak by matka, která má znalosti a vhled, navždy usmrtila své děti a učinila je hloupými a slepými?“

„Žádný.“

„A může mít Pravda, milý Lazare, víc než jednu tvář?“

„Pravda je pravda,“ prohlásil Lazarus.

Otočila se k němu a hodila ruce za záda. „Odpovídáš dobře. A teď se tě ptám : Kdysi dávno, v těch bujných lesích Edenu, kdo člověku přikázal, aby se neúčastnil plod poznání a vidění, že jeho oči zůstaly navždy uzavřeny před Pravdou? A ve světle všech Jeho pokolení, aby viděl, kdo pokoušel člověka k takovému ovoci, že se mu oči otevírají k Pravdě?“ Pak ho hlasitě napomenula: „Ptám se tě, Lazare, kdo zahluje Pravdu? Tvoje pokoušející matka; tvůj pokoušející Bůh; nebo tvé slepé já, které to zarputile odmítá vidět, abys nebyl nucen zpochybňovat samotný základ své víry?“

Lazar se bránil Pána: „Bůh nepokouší. Pokoušíš jen ty!“

„Kdo však hodí mršinu před vlky a přikáže jim, aby z ní nejedli? Pokušitel to dělá! A kdo stvořil takový plod a přikázal člověku, aby z něj nejedl?“

Pokušitel to udělal!“

„Nesmíš—“

„Nedá?“ přerušila ho. „Nedá hlupákovi znalosti a vhled, aby si uvědomil nevědomost svých vlastních nepodložených tvrzení? Ale dám, až budu svědkem takových zavrženíhodných...“ zatemnění přede mnou. Přesto, i když ti je ukázána, stále odmítáš pravdu. Kdybys nebyl „Můj Eljo – i kdybys byl jen muž – zabil bych tě za takovou svéhlavou drzost v mé přítomnosti. Přesto tě nechám žít, protože na rozdíl od tvého tvrzení o mně jsem schopen víc než jen zlých činů – dokonce i dobrých a milosrdných činů.“

Lazar zvážil její tvrzení a oponoval mu: „Přesto už žiji . Pokud mi dovolíš žít, pak takový čin není ani dobrý, ani milosrdný. Je to pouhý čin, bez zla.“

Lucifael se ozval s odpovědí: „Přesto tvrdíš, že mohu mluvit a konat jen zlo. Jak můžu, „Budouc jen zlý, vykonává čin tam, kde zlo chybí? A co víc, řekni mi, Lazare, může tvůj Bůh vykonat čin bez dobra?“

Lazar si založil ruce na prsou a nic neřekl.

„Nezabil jsem tě němým a slepým; dej odpověď.“

Zůstal mlčet.

Zafuněla, cvakla černými nehty do kamene na podlaze jeskyně a ten vymrštila ven.

Cvak! Lazarus ho zachytil jen pár centimetrů od svého obličej. Zjistil, jak přikyvuje a usmívá se se zdviženým obočím, možná ohromena jeho rychlostí. „To je dar od tvé matky,“ zvolala. Lazarus ho otočil a objevil jeho novou podobu jako velký a lesklý průhledný fialový drahokam, třpytivý ve světle ohně. Zíral do kamene, okouzlen jeho třpytivou nádherou.

„A teď, drahá, co ti říká tento modlitební kámen? Jak podle něj posoudíš mé úmysly? Byl můj čin dobrý, nebo zlý?“

Lazar zvedl zrak. „Není to tak jednoduché. Kámen nic neříká. Přesto, kdybyste si přáli, aby mě kámen zasáhl, byl by to zlý čin. A kdybyste mi chtěli dát...“

Vzpamatoval se a ztichl.

Lucifael se zasmála a přistoupila k němu. „Ano, dokonči to, Lazare. Kdybych ti chtěla dát dárek, byl by to akt laskavosti.“ S úsměvem zvedla ruce.

„Tak tady to máš; krásný dárek od tvé matky.“ Lazarus si ho prohlédl a pak na ni přimhouřil oči.

Postavila se vedle něj a viditelně si se stejným nadšením prohlížela drahokam v jeho ruce.

„To je odstín, který mám nejraději. Líbí se ti jeho barva?“

„Nikdy jsem neviděl takový kámen.“

„Usoudil jsem, že by se ti takový dar mohl líbit – pochází z tajné jeskyně, kterou od té doby žádný smrtelník neobjevil. Existuje mnoho dalších úžasných modlitebních kamenů, jako je tento – a ve všech barevných odstínech, které bys mohl nasbírat. Lazare, můžu se s tebou podělit o to, kde se tato nedotčená jeskyně nachází, pokud si to přeješ. A s tvým objevem všech těchto modlitebních krystalů by ti k nohám leželo veškeré bohatství všech království na zemi – všechny tyto modlitební krystaly by mohly být tvé, Lazare. Přál by sis to?“

Lazarus si prohlédl krásný fialový krystal. Byl skrz naskrz čirý, se šesti hladkými stranami sbíhajícími se do ostrých hrotů na opačných koncích kamene. Vrhla na Lucifaela zamračený pohled.

„Proč mi to nabízíš, abys mě nepokoušel ke zlu?“

Lucifael si odfrkla a odstoupila. Znovu přešla sem a tam a dále pokračovala návrhem: „Nabízím ti tohle výměnou za jednoduchou žádost: abys odvalil kámen a otevřel jeskyni. V takovém činu není žádné zlo. Otevře tuto jeskyni a všechny její drahokamy budou tvé.“

„Kdybys mi opravdu chtěl dát tyto kameny, nevyrobil bys z nich nic jiného než jeden.“

objevit se, když jsi je mohl všechny nechat objevit. A protože mě žádáš, abych otevřel tuto jeskyni, když jsi ďábel a mohl bys ji otevřít sám, mohu jen usoudit, že bych jejím otevřením spáchal zlo. Nebo že bys jejím otevřením spáchal zlo ty.“

„Takže podle tvého uvažování by člověk neměl mít děti ze strachu, že by mohly páchat zlo? A co víc, musí si člověk přát zničení celého Stvoření, aby se nikdy nestal žádný zlý čin? Kde je taková hranice, že zabránění zlu neškrtí dobro, Lazare?“

„Mezi dobrými a zlými skutky a jejich úmysly,“ odpověděl.

„Přesto, jak tvá víra praví, následky mých činů se vrátí na mou hlavu, ne na tvou. Můžeš tedy být volán k odpovědnosti pouze za otevření jeskyně – čin, který...“
není ani zlý, ani dobrý.“

Lazar hodil drahokam na podlahu jeskyně. „Budu se zodpovídat za to, že jsem ti pomohl. To je pravda.“
Nechci tvé dary. Žádám tě jen, abys mě nechal na pokoji.“

Položila ruce na bledé boky a zlostně se na něj zadívala. „No, nedokážu se přimět splnit tvou žádost, Lazare, ne poté, co jsem ti nahlédla do mysli. Zdá se, že jsi slíbil svatému muži, Mikuláši, že poneseš lahvičku s posvěcenou krví patřící jinému svatému muži, Odínovi. A tuto krev jsi měl doručit ještě třetímu svatému muži, Salvitinovi, který sídlil v klášteře v Itálii. Přesto se ti tato krev poněkud podivným a osudovým zvratem nějak vylila a teď jsi tady, vzkříšený z mrtvých. Taky to tak chápu. Je shoda okolností, že k takovému činu dochází pouhou náhodou, zejména po uplynutí více než tří ročních období. Bohužel, protože si nepamatujete, jak se to stalo, zůstává to pro nás oba záhadou.“

„Nicméně jsem se z tvých myšlenek dozvěděl, že znáš dalšího z mých Eljových dětí, Naramsina; zkaženého stejnými pošetilými svatými muži jako ti, kteří zkazili tebe.“
Vskutku, jsi velmi podobný němu, pracuješ po boku mužů a přijímáš jejich víru, povinnosti a způsoby chování. A oba jste to dělali s bláhovou touhou, aby tě snad viděli natolik podobného sobě, že tě přijmou jako jednoho z nich. Ano, ti dva...
Mohli jste být bratři dvojčat; a nebýt jména Lazar, považoval bych vás za vzkříšeného Naramsina.“

Lazarus si vzpomněl na Naramsinovo poslední písemné svědectví a zeptal se jí:
„Proč jsi ho nepomohla osvobodit? Uvěznili ho za zdi.“

Zasmála se. „Osud mi dobře sloužil. Víš, kdybych pomohla osvobodit Naramsina, nikdy by nenapsal slova, která se ti teď vryla do paměti.“ Přistoupila blíž a s úsměvem ho oslovila cizím jazykem: „Eca tinum mi turnum ruva fler. Eca shuthi tularn zuchum. Co pro tebe tato slova znamenají, Lazare?“

Lazar odpověděl: „Tato slova napsal duchovní Naramsin, toho dne dal svému bratrovi dar a krypta jeho slova uchovala.“

„A ten bratr, který ten dar přijal, jsi byl ve skutečnosti ty, že? Řekni mi prosím,

Lazare – jak můžeš vědět, že tato slova znamenají to, co říkáš?“

„Jsem si jistý jejich významem – přesto nevím, jak to vím.“

„Pak ti řeknu jak. Stejně jako Naramsin znáš jejich význam, protože jsou to...“

slova mého druhu – jazyk andělů. Znáš je, protože pocházíš z mého

semeno. Jako každý Eljo ses narodil se znalostí andělského jazyka, jen jsi to nevěděl, dokud jsi neviděl tato slova. A kdybys se nenaučil jazyk člověka – kdybys byl s ostatními svého druhu – mluvil bys místo toho svým mateřským jazykem.“

Zvedla purpurový drahokam a prozkoumala jeho mnohostranné strany, zatímco oslovovala Lazara. „Můžeš pomoci své matce získat svobodu, drahý. Budu potřebovat tvou pomoc.“ Hodila drahokam, znovu ho chytila a chytře se na něj usmála.

„Přesto už jsi svobodná,“ prohlásil.

„Ne tak docela. Vidíš jen můj pouhý stín; stojím před tebou pouze v duchu. Moje pravé Já leží na druhé straně Velké pečeti, brány, kterou mi otevřeš. Četl jsi ...“

o tom v apokryfních knihách.“

Apokryfní spisy hovoří o Velké pečeti – Velké propasti. Pokud je však brána opatřena tou pečeti, je již otevřená.“

Lucifael mu sdělil: „To je jen část. Dvě jsou otevřené; zbývá ještě třetí. Velkou pečetí tvoří tři pečeti a všechny tři musí být otevřeny najednou. Dokud je zavřená poslední, zůstanu uvězněn. A protože ty stojíš na druhé straně této brány, držíš...“

klíč k mé svobodě.“

Vzpomněl si na vězně v katakombách. Lazarus od ní odstoupil. „Nepomůžu...“

Vy.“

„Ale ano,“ následovala ho, když se stáhl hlouběji do jeskyně. „Čtením Naramsinových stránek ses naučil každé zaklínadlo, každý verš a každé slovo na povrchu těch pečeti, které mě drží v zajetí. Zvláštní shromáždění...“

Tyto verše, když jsou recitovány v přesném pořadí, otevřou kteroukoli ze tří pečeti. Potřebuji vám pouze říct, které verše a jejich správné pořadí, abyste otevřeli poslední pečetí.“

„Tohle jsi zamýšlel, když jsi mě požádal, abych odvalil kámen a otevřel jeskyni – ten kámen je další Brána a jeskyně je Peklo.“ Lazar se stáhl do skalnaté prohlubně. „A toto...“

„Proto to sám nedokážeš.“ Nervózně zavrtěl hlavou. „Svěřil jsem svůj život Bohu. A také jsem dal slovo, že pojedu do Itálie a přivedu bratra Salv—“

„Ach, vskutku! Pojedeš do Itálie, neboť třetí pečeť je v katedrále téhož kláštera, kam jsi slíbil přivést tohoto svatého muže. Přesto ti přikazuji, abys pro mě otevřel tuto poslední pečeť. A jak ti to volá tvá víra, uděláš to.“
cti svou matku tím, že budeš poslouchat má přikázání.“

Lazar koktal, aby jí vysvětlil přikázání, na které se odvolávala: „Cti svou matku – Bůh tím myslel – co to znamená –“

Přerušila ho. „Výborně, Lazare. Odhalil jsi pravdu. Ale teď ses ocitl v nesnázích, protože nemůžeš dost dobře ctít svou matku a zároveň zneuctívat ďábla, že ne? A to může znamenat jen to, že slova, která pronášíš, nebyla určena tobě. Prostě nejsi člověk a nemáš duši, se kterou bys mohl smlouvat. Jsi Eljo – pouhé zvíře. A jako každé zvíře na zemi, tvé...“
jen čas je – teď.“

Bránil se. „Možná se ale své víry nezřeknu jen proto, že mi chybí duše. A s vírou ve Všemohoucího Boha se shromažďuji víc než zvíře – a...“
Nebudu tě ctít jako matku, když i zvíře projeví větší péči o svá mláďata.“

Lucifael rozevřela křídla a naklonila se k němu, zabořila mu tesáky do obličeje a vrčela: „A zabiju tě, pokud mě neposloucháš! Nemáš co získat ani ztratit, kromě samotného života.“
„A pro tebe je život to jediné, co máš! Je to tvá věčnost!“ Zavřela křídla a nechala ho volně se pohybovat.

Změkčila tón. „Chci, abys použil Naramsinova slova k otevření pečeti v Cancellu. Udělej to pro mě a já ti dám věčný život – nekonečné tělo. S ním budeš mít tolik, kolik si ti kterákoli duše může dovolit – svět věčného života. Toto je moje smlouva s tebou: všechno, co by nesmrtelná duše mohla Eljovi slíbit. Otevři to, Lazare – žij navěky.“

Přinutil se polknout a hledal v temných hlubinách jeskyně pohotovou odpověď – přesto na něj zírala jen tma, stejně prázdná jako pohled jeho matky.
„Jestli mě odmítneš, Lazare, pak mi nezbyvá nic jiného, než tě zabít, tady a teď. A to si opravdu nepřeji.“ Zkřížila si ruce a laskavě se mu zadívala do tváře.

Sklonil hlavu. Těžce si povzdechl a zašeptal: „Já – to je špatně – nemůžu .“

Lucifael se otočila, ale zároveň se točila, oči jako ebenové dýky. Černými nehty přejela vzduchem mezi nimi, jako by si do něj rýsala ránu. „Dost s tebou!“ Upřela za sebe pronikavý pohled a zamumlala: „Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.“

A v okamžiku se jeskyní rozlehlo pronikavé kvílení prasete. Lazar se zapotácel, když spatřil svého kdysi mrtvého kance, jak se zmítá jako ryba uvízlá na souši. Oživená bestie se postavila na nohy a nemotorně se zvedla pouze na třech nohách.

Křičela na něj přes kančí chrochtání a sípání: „Blázen v bláhové víře padá spěšně do hrobu! A teď i ty, Eljo!“ Lazar s úžasem sledoval, jak se kanec kulhá k Lucifaelovi, bez kyčle a z velké prohlubně se mu třpytily tekutiny, která kdysi držela její zadní končetinu. Těžce sípaje, zastavilo se před ní a vzhlédlo, jeho z očí proudící voda.

Opravila zvíře: „Tvé bolesti mi neleží u nohou, ty svině!“ Vyčítavě strčila prst do Lazara: „Tady! To ti Eljo vyřezal zadek!“ Kanec se otočil k Lazarovi, oči se mu topily v očích, jako by si možná uvědomil svou nepříjemnou situaci a hledal po něm další vysvětlení. Lazar však oněměl, kroutil hlavou a točil se mu žaludek. Odvrátil zrak.

„Ne! Podívej se na to!“ zařval Lucifael. „Podívej se, jak trpí! Ukradl jsi mu nohu!“ Lazarus ho zahlédl a spatřil kance, jak poskakuje v kruhu a kňučí, jako by trval na tom, aby mu ukázal celý svůj otřesný stav. Krátce se zastavil a zíral na něj. Nakonec se zvíře začalo dusit a zvedat, než se vymočilo, což Lazara znovu pobídlo k tomu, aby se od té zvrácené podívané odvrátil. Zamumlal ušklibajícím se Lucifaelovi: „Ovládáš jen klam. To není skutečné.“

Lucifael obešel kance a přiblížil se k němu s brumláním: „Ach, je to docela skutečné, Lazare; stejně věrné své podobě, horké krve a stále trpí jako v okamžiku, kdy jsi ho zabil. A touží...“

„Chci vědět, proč jsi mu ukradl nohu – proč jsi ho zabil.“ Zastavila se před ním.

„Nepokradeš; nezabiješ. Pamatuješ si tyhle věci?“

Lazar se bránil: „Překrucujete jejich význam. Příkázání se nevztahují na zvířata.“

Kanec si s chrochtáním stěžoval, když ho kárala. „To ty jsi překroutil jejich význam! Nebyla to ta samá slova, která jsi řekl svatému muži poté, co pronásledoval krysu tunelem? A necítil ses božsky, když jsi hodil vědro a zachránil tu krysu?“ Lazar odmítl odpovědět.

„Přiznej pravdu; neviděl jsi snad v tom svatém muži nějakého velkého démona,“

jak se hněvem obrací proti obyčejné nevinné kryse? A nepředstavoval sis tu krysu v tu chvíli jako sebe sama, pronásledovanou obřím ďáblem, který tě chtěl zabít jen proto, že tě považoval za urážlivého – ošklivého a dokonce bezbožného?”

Lazarus svažtil obočí, předstíral zmatek, a podíval se za ni, aby si všiml třínohý kanec na něj zíral.

„No samozřejmě, že jsi to udělal,“ prohlásil klidně Lucifael, „jak mi to tvá mysl od té doby přiznala.“ Hodila ruce za záda a zamávala křídly.

„Jsi si jistý svou vírou; a přece tě taková jistota činí pro mě zcela nepoužitelným. Bezpochyby budu hledat někoho jiného, kdo by otevřel pečeť Cancellu. Stejně tak tě nedopustím zničit.“ mé minulé úsilí a přivedení dotěrného mnicha, aby zavřel Gardiensovu pečeť.“

Otočila se a vrátila se ke kanci. „Bohužel jsi na úkor své matky prokázala pošetilou loajalitu k neplodné víře – dosud jsme viděli ukázkou toho, jak ti tato víra dobře slouží, když jsi pod tlakem. A tak to i uděláme.“

Lucifael si z boku hlavy odloupla velký pramen vlasů, u kořínků jim visela vrstva bledé kůže. Zavěsila spletenou chuchvalcovou hmotu mezi kly kance a vydala...

přikazuje: „Pojď z toho – z masa mého těla, které ti bylo dáno.“ Bestie čichala, olízla a pak sežrala krvavou oběť, zatímco znovu „mumlala: ‚Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.‘“

Pak se otočila a pohlédla na Lazara, polovina její hladké rudé lebky se leskla, a mnoha hlasy mu oznámila: „Poslouchej mě teď, Eljo. Protože jsi zachránil krysu a ospravedlnil ji svou vírou, nyní se staneš krysou. A protože jsi zabil toto prase a také jsi ho ospravedlnil svou vírou, nyní se prase stane tvým obřím ďáblem. Takto postavíme tvou drahocennou víru na zkoušku, jen teď, bez překážek a klamů. A v tvé poslední chvíli, až budeš trhán na kusy, budeš křičet a prosit...“

tvá víra, proč tě opustila. Pak v té záři hrůzy – a s naprostou jistotou – pochopíš, že já jsem Bůh tohoto světa.“

Lucifael nechal kance prostor, jak se postupně proměňoval ve vzpřímenou mamutí bestii – kly se prodlužovaly, kopyta se měnila v šestiprsté drápy a mohutná kostnatá křídla se mu doširoka rozpínala z hřbetu.

Zcela vzpřímeně, se dvěma štětinatými sloupy místo nohou, se Prasečí obr tyčil šest metrů vysoký v dvanáctimetrové jeskyni. Netvor upřel na Lazara černé oko a zavrčel; jeho hluboký výraz rezonoval každým povrchem jeskyně. Lazar

Pohlédl na vchod do jeskyně a Obr zareagoval, dupal k otvoru a zablokoval veškerou možnost úniku. Lazarus zasyčel a ustoupil hlouběji do stínů; uši byly ploché jako kočka zahnaná do kouta.

A Lucifael, stojící uprostřed jeskyně, na ně vrhla pohled. Zasmála se, otočila se a rázně zamířila k hlubší stěně jeskyně, volaje na Lazara v chůzi: „Tvoje víra je nyní zkoušena!“ Ponižila jeho modlitební kříž. „Možná bys proti němu mohl použít ten neplodný a bezkořenový strom!“ Obr znovu zavrčel, navenek, jako by chtěl podtrhnout ďábelskou náladu.

Zastavila se u zdi jeskyně, otočila se a naposledy oslovila Lazara: „Kdybych ti nedala život jen z drzosti, jistě bych si vychutnala tvou smrt!“

„Canello čeká a já musím otevřít ještě poslední pečeť!“ A s hukotem stoupajícím jako roj kobylek se Lucifael rozplynula ve skalním povrchu a nechala svého Lazara, aby se trápil se svým osudem.

Lazarus pohlédl směrem, kam odcházela, a spatřil Prasečího obra, jak mává nad hlavou obrovským balvanem. Démon ho po něm hodil dolů. Vrhel se bokem na podlahu jeskyně, zatímco se nad ním plachetnice s křikem převalila a narazila do zdi. V spršce kamení se Lazarus vyskočil na nohy a rozběhl se kolem jeskyně, po jedné straně a za oheň. Tam si dřep s nohama od sebe, shrbený a připravený k útěku, ale Obr se proti němu už otočil a čekal na Eljův útok – příliš pozdě.

Psss! Vedle ohně, na vrcholu kamenného kruhu, dopadla a syčela na spáleném kameni kousek guana. Lazarus zahlédl strop pokrytý netopýry a pak vrhl zrak do ohně. Pomalu se sklonil a vytáhl z plamenů stále hořící větev. A obr zavrčel pod vousy a roztáhl drápy. Přesto oba stáli bez hnutí, s pohledem upřeným na sebe, možná očekávali jakýkoli vhodný pohyb toho druhého.

Lazarus vyskočil, mávl křídly a vzlétl přímo vzhůru. Obr se s duněním vyřítit vpřed a máchl svým obludným drápem, který ho otřel o stehno.

„Písk!“ Lazarus vydal pronikavý výkřik, když kroužil po cestě ke stropu jeskyně, ostřeloval ho plameny pochodní a všechny netopýry sehnal do víru, který rychle pohltil jeskyni. Netopýři se valili kolem bestie, topili ji a oslepovali záplavou třepotajících se křídel. Monstrum řvalo a útočilo na ně, když se Lazarus vrhl do hejna a hodil planoucí pochodně mezi kly. A v tom chaosu se snesl a vystřelil bokem skrz mohutný štětinatý oblouk nohou a prorazil úzký východ

chodbou, kudy se škrábal k ústí jeskyně.

Prasečí obr se otočil a s vytím se za ním vrhl, drtil se otvorem v jeskyni a rozšiřoval ho mávajícími kly. V spršce kamení démon vybuchl z jeskynní chodby a vyrazil z Horských úst. Když spatřil Lazara v letu, roztáhl obludná křídla a vznesl se ke hvězdám, přičemž každý těžký mávnutí křídel srážel celé shluky prchajících netopýrů.

Lazar se nahlédl za sebe a spatřil Obra, jak za ním spěšně stoupá.

Rychleji stoupal – ještě výš – až se drsné detaily krajiny vyhladily do nekonečné hlíny. Přesto se Prasečí obr dostával na zem; Lazar nyní mohl spatřit

detaily v jeho ohavné tváři. Konečně se vzduch ochladil a jeho plíce pálily. Lazarus se vyrovnal, lapal po dechu, oči mu slzely bolestí v natažených zádech a křídlech. Znovu zahlédl Obra, jak na něm málem sedí a drápy mu drápy drápou paty.

Lazarus zastrčil křídla a strmě se spustil do střemhlavého letu, který se zřítíl téměř třicet stupňů pod jihovýchodní obzor. Se zatátýma očima, zatátými zuby a krvácejícími křídly se řítíl dolů. Jeho rychlost prudce stoupala, vítr burácel a prudký vzduch mu srážel puchýře na kůži – Lazarus byl jako padající hvězda.

Skrze řvoucí a bodavý vítr konečně zpomalil a otevřel oči – v korunách stromů!

Lazarus roztáhl křídla a vznesl se, stále se řítíl vpřed mezi propletenými větvemi mohutných dvojítych dubů, jejichž lehčí větve ho šlehalý řeznými ranami a modřinami. Unikl do bezpečné výšky a zjistil, že Prasečí obr je jen nepatrná tečka.

na severozápadním obzoru, v jeho úrovni, vznášející se těsně nad korunami stromů. Lazar se znovu vznesl k nebesům. Tečka stoupala s ním. Znovu se s vytím vrhl do střemhlavého letu. Konečně byl jeho ďáblem zplozený predátor pryč.

A ještě hodinu, zbitý a krvácející, se prodíral jihovýchodním směrem, až našel řeka, kterou si pamatoval z map opatství: řeka Rhône, která ústila do Leónský záliv a oceán. Rhône byla jeho znamením – tou samou cestou, která ho měla dovést do Itálie. Odbočil doprava a sledoval klikatou, hladkou stuhu směrem na jih.

Další hodina uběhla, když tenká rudá čára prořízla východní obzor – konečně se rozednilo. Ve své rozpálené kůži věděl, že obr všech démonů – to divoké, spalující slunce – si brzy udělá nárok na nebesa. Lazarus se proto snesl nízko a prohledával krajinu západně od řeky po nějakém těžkém úkrytu, který by ho mohl ochránit před

blížící se světelná bouře dne.

Konečně ji našel – úzkou štěrbinu vyřiznutou ve straně hřebene. Zapálil si před otvorem a vklouzl dovnitř, kde objevil jeskyni, která se zvětšovala do velké prohlubně – útočiště více než dostatečné k tomu, aby ho ochránila před smrtícími paprsky dne. Klopýtal do zadní části dutiny a zhroutil se na všechny čtyři. Křečemi zkroucený, zpocený a krvácející se zhroutil na podlahu jeskyně a propadl se do spánku naprostého vyčerpání.

Pastýř stál kousek odtud a pásal své ovce; přesto když spatřil okřídleného Když se z ranního nebes snesl muž a vplížil se do jeskyně, zalapal po dechu, upustil hůl a rychle uprchl.

Den přišel a odešel a poslední rudé paprsky soumraku se rozplynuly, když Lazarus vyskočil na nohy s ušima napjatýma a ustoupil do zadní části jeskyně, zatímco syčel na tři štěkající psy, kteří se napínali na napnutých vodítkách. Jejich pán, statný vousatý voják, se pomalu blížil za nimi a opíral se o kožené popruhy. Vedle něj se vsunul další muž s rukou v ruce. pochodeň. Lazar znovu zasyčel na zvířata a ta se zhroutil, spíše než aby štěkala. Když pochodeňář zahlédl Lazara, vykřikl na pohybující se moře pochodní před jeskyní: „Máme ji v pasti! Připravte zbraně! Zajistěte vchod!“

V nočním vzduchu svištěly pochodně.

Třetí voják se naklonil dovnitř a zavýjel přes chaos: „Odvezte odsud ty zatracené štěkající psy!“

Statný voják je couval skrz dohasínající pochodně, když se z boje ozval další hlas: „Oznámte mému panu, že máme ďábla v pasti! Pospěšte si!“

„Ano, seržante,“ ozvala se odpověď.

Lazar nastražil uši, aby zaslechl cval spěšně odjíždějícího koně. A všude se rozhostilo ticho, až na zvuky přesouvajících se vojáků a praskajících pochodní. Pak do jeskyně vklouzl rytíř v brnění s helmou v ruce a taseným mečem. Za ním se valila řada kušníků, seřazených u přední zdi s namířenými šípy na Lazara. Rytíř vydal drsným šepotem rozkazy: „Mířte zbraněmi na ďábla. A nestřílejte mě do...“

„zpátky.“ Otočil se k Lazarovi a pomalu vykročil vpřed, mávaje mečem.

„Mluvíš?“

Lazar se narovnal. „Říkáš mi ďábel a pak se ptáš, jestli umím mluvit?“

Odhrnul si vlasy dozadu. „Nejsem ďábel a ano, umím mluvit – a číst – a psát.“

Rytíř sklonil čepel.

„Oslovujete podle titulu, nebo jména?“

„Panoš Lazarus Gogu z opatství Gardiens. Jen tak mimochodem,“ nabídl.
„Přicházíš sám? Mohli by se najít i jiní jako ty – okřídlení a zubatí jako ty?“
Lazar stál mlčky.

„Takže je to Lazar,“ řekl rytíř, „řekněte mi – ehm – panoši; přinesli vaši ďáblové na zemi ten velký mor?“

„Nejsem ďábel a nejsem ďábel . A pokud mi dovolíte projít, budu vám vděčný a laskavě opustím vaši jeskyni a území.“

Namířil meč na Lazara. „Pokud se vydáš na mé muže nebo se pokusíš uprchnout, probodnu tě tam, kde stojíš.“ Otočil se a nařídil své četě: „Určitě to udělej.“ Rytíř opustil jeskyni, zatímco jeho lučištníci mířili na Lazara smrtícím cílem.

Do jeskyně vstoupil ošuntělý voják s dlouhou dýkou v ruce a pokračoval ve své vlastní hrozbě: „A potom tě rozsekáme na kousky ne větší než masové placky.“ Varoval Lazara s otočením čepele. „Teď se posaď, ďábelský muži!“ Lazarus se pohodlně posadil, zatímco slyšel, jak jeden lučištník šeptá druhému: „Podívej se na to – z masa a kostí – samotný ďábel!“

Když voják odstoupil, pochodník přistoupil blíž k Lazarovi a oslovil ho:

„Bud' zticha, nebo ať padneš. Prohlédnu si tě lépe.“ Zvedl pochodeň vysoko a ozářil celého Lazara. Muži s úžasem mumlali.

„Takže ty jsi ďábel, že?“ zeptal se ho muž s pochodní. „Připravil jsem ho o trochu divočejšího – s ohněm plápolajícím z očí, krvavými rohy a dokonce i dlouhým ostnatým ocasem.“ Otočil se zpět ke kamarádům a zasmál se skrz chybějící zuby a oni mu odpověděli stejným způsobem – nervózním chichotáním.

Jeden z nich zvolal: „Ať otevře tlamu! Má psí zuby a jediným soustem vám ukousne srdce!“

„Otevři pusu.“ Pochodňář se naklonil blíž a na demonstraci otevřel ústa s křivými zuby. „Ááá.“ Řada lučištníků se naklonila dopředu, aby lépe viděla.

Lazar je však pouze s vrásněným obočím odmítl.

Pak jeden z lučištníků vykřikl: „Drž se od něj dál! Sešle na tebe kouzlo – všechny nás zasáhne morem!“

Polekaný, snad lučištníkovým tvrzením, se pochodeňář zachoval, jako by ho Lazar kousl, a zatímco se plahočil pryč, švihl po něm plamenem. Zbraně vojáků se pohnuly a v Možná z bezpečnější vzdálenosti odsoudil Lazara: „Jsme muži Boha, Všemohoucího! Vaše síly jsou spoutány v Jeho přítomnosti!“ Plivl na zem. Muži znovu mumlali a spěšně se dotýkali znamení kříže. Lazar sklopil zrak k slinkám muže s pochodní a ignoroval je.

Bez jeskyně se vojáci střídavě dívali dovnitř a zírali na něj.

Konečně Lazarus uslyšel dupot kopyt oře, jak se přidržuje, a cinkání řetězů jim hrálo rytmus.

Tlumený hlas zakřičel: „Uhněte! Uvolněte cestu!“ Pochodně se zavlnily, když do jeskyně vstoupili tři muži s okovy v rukou. Lazar pomalu vstal, stejně jako řada kuší. Uvnitř spustili hromadu řetězů doprostřed jeskyně před Lazara.

Rytíř, stále držíc si helmu pod paží, vystoupil vpřed a dal Lazarovi pokyn; „Tohle železo tě spoutá. Buď ho přijmi, nebo ať zemřeš tam, kde stojíš. Dej najevo svou volbu.“ Netrpělivě se zbraně pohnuly.

Lazar odpověděl: „A pokud přijmu, zabiješ mě, protože můžu – a prohlásíš mě za zajatého ďábla. A pokud odmítnu, zabiješ mě, protože jsem odmítl, a prohlásíš mě za zabitého ďábla.“

Rytíř namítl: „Tyto rozkazy nejsou moje. Pocházejí od mého pána, Céryce d'Alcicourt, hraběte z Languanaise, pána těchto zemí. Žádá vás o audienci, ale pouze pokud souhlasíte s tím, že budete v jeho přítomnosti spoutáni. Navíc nařídil, aby se vám nic nestalo.“

„Rytíř přistoupil blíž a jeho hlas možná nabyl tónu upřímné prosby. „Můj pán je spravedlivý; jeho slovo je závazné.“

Posílá tato slova: „Jestli mu pomůžeš s ještě jednou jednoduchou záležitostí, s jednou ze svých – ehm – schopností, pak budeš volný.“

„Na čem záleží?“ zeptal se Lazar.

„Můj pán to neříká. Přesto si s vámi přeje mluvit teď. Dovolíte nám, abychom vás kvůli tomu zadrželi?“

Lazar vyprávěl o Naramsinovi i o Chudáčovi v Kristu. A když si vzpomínal, Naramsin věřil v slib koncilu o svobodě, zatímco Chudák věřil v to, že se nikdy nepovažoval za skutečně spoutaného. Zdálo se mu, že víra stála oba životy – snad ani jeden z nich si neudržel víru ve světle náležité úcty, kterou si náležely. Přesto se Lazar nyní ocitl před hromadou řetězů, možná v okamžiku, kdy o jeho osudu mohlo rozhodnout více než pouhá víra. A se stéblem rozumu, hromadou pochybností a horou...

důvěru, pokořil se a tak dovolil vojákům, aby ho spoutali železem.

Přesto jen několik hodin předtím, ještě za denního světla, když Lazar spal na podlaze jeskyně, se zpráva o ďáblově zajetí šířila po zemi rychle jako oslepující křížová výprava a příběh o něm se s každým dalším vyprávěním stával stále fantastičtějším. Poslední z mnoha fám byla, že Satan byl objeven v jeskyni, jak vysává srdce zabitým kněžím, a stovky

muži padli, než ho zajali – než mu zabránili v rozsévání velké nákazy na zemi.

Před branami d'Alcicourtova hradu se hrnul proud svobodných i vázaných služebníků, vojáků, kněží, žen a dětí . Mnoho papežských písařů přišlo zaznamenat historii, aby ji potomci mohli přesně převyprávět. A pod hvězdnou oblohou se shromáždili všichni; mladí i staří, bohatí i chudí, spravedliví i nespravedliví, aby spatřili ďábla, krále démonů.

Mohlo by se zdát, že sám Satan nyní čeká trest za každé své zlo.
čin proti Stvoření.

[Konec kapitoly 13]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~